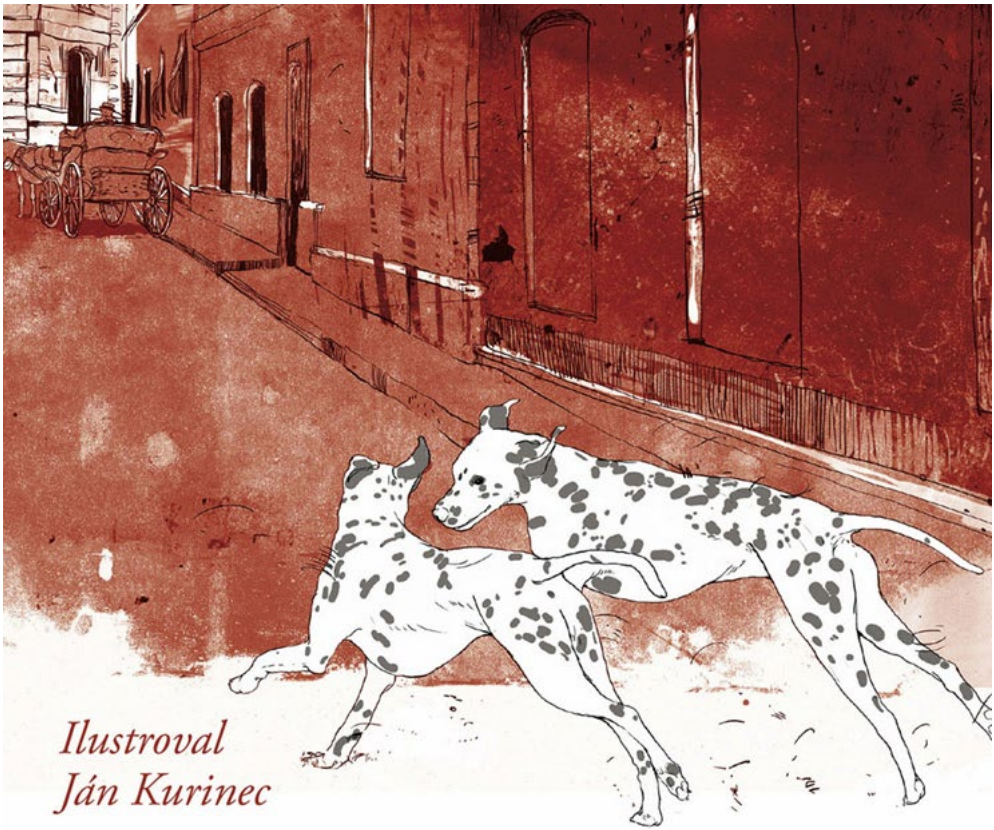

Sto a jeden dalmatinec

DODIE SMITHOVÁ

Sto a jeden dalmatinec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Dodie Smithová
Sto a jeden dalmatinec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Obsah

Šťastné dvojice 4
Příchod štěňátek 16
Perdita 26
Dvě návštěvy Kruťandy z Ďáblovic 40
Psí zpravodajská služba 48
Na pomoc 61
Ve staré hospodě 72
Křížem krážem 79
Teplé topinky s máslem 89
Co spatřili z letohrádku 102
V nepřátelském táboře 116
Náhlé nebezpečí 131
Malý modrý žebřiňáček 147
Štědrý večer 155
Potřebujeme zázrak 171
Pomsta bílé kočičky 187
Co je to za podivné černé psy? 199
Stý první dalmatinec 211

Šťastné dvojice

Není to tak dávno, co žil v Londýně mladý manželský pár dalmatinců. Jmenovali se Pongo a Slečinka Pongová. (Slečinka přijala po svatbě Pongovo jméno, ale většina lidí jí nepřestala říkat Slečinka.) Patřila jim novomanželská dvojice lidí: pan a paní Dearleyovi. Pongovi měli štěstí, protože tihle jejich lidičkové byli mírní, poslušní a mimořádně inteligentní – občas téměř psovští. Rozuměli mnoha zaštěkaným povelům: „Ven, prosím!“; „Domů, prosím!“; „Pospěšte si s tou večeří!“; „A co procházka?“ A čemu náhodou nerozuměli, to uměli uhodnout – když jste se na ně oduševněle zadívali nebo je pořádně škrábli packou. Jako spousta lidiček věřili, že jim psi patří – nechápali, že oni patří psům. Pongovi a Slečince to připadalo dojemné a legrační a nechali své miláčky v domnění, že je to pravda.

Pan Dearly měl kancelář v City a náramně se vyznal v matematice. Mluvilo se o něm jako o kouzelníkovi financí

a to je o moc víc než kouzelník kouzelnictví, i když to je v podstatě totéž. V době, kdy tenhle příběh začíná, se panu Dearlyovi dařilo výborně ze zvláštních důvodů. Prokázal vládě mimořádnou službu (prý ji zbavil něčeho, čemu se říká státní dluh) a za odměnu mu nadosmrti odpustili daň z příjmu. Kromě toho mu vláda dala k užívání domek na okraji Regent's Parku – ten nejsprávnější domek pro pána, která měl manželku a pár psů.

Než se oženil, bydlel pan Dearly s Pongem ve staromládeneckém příbytku, kde o ně pečovala bývalá chůva pana Dearlyho, chůva Butlerová. Paní Dearlyová a Slečinka bydlely také ve staromládeneckém bytě (staropanenský byt se nevyskytuje) a pečovala o ně bývalá chůva paní Dearlyové, chůva Cooková. Psi a jejich lidští oblíbenci se seznámili ve stejnou dobu a společně se vesele a šťastně zasnoubili, ale všichni se tak trochu trápili, co se stane s chůvou Cookovou a chůvou Butlerovou. Bylo by to v pořádku, až by měli Dearlyovi rodinu, zvlášť kdyby to byla dvojčata – jedno dvojče na každou chůvu, ale co si do té doby chůvy počnou? Protože sice uměly nachystat snídani nebo něco k zakousnutí na způsob „dobroučkého vajíčka natvrdo", ale ani jedna by byla nedokázala obhospodařovat pěkný domek v Regent's Parku, kam Dearlyovi budou zvát své přátele na večeře – jak doufali.

A pak se něco přihodilo. Chůva Cooková a chůva Butlerová se setkaly a seznámily, pár minut setrvaly ve vzájemné hluboké nedůvěře a pak si padly do oka. A moc se nasmály tomu, jak se jmenují, protože chůva Cooková je vlastně chůva Kuchařová a chůva Butlerová znamená chůva Komorníková.

„Škoda, že nejsme opravdová kuchařka a opravdový komorník," řekla chůva Cooková.

„Ano, moc by se nám to hodilo," řekla chůva Butlerová.

A vtom dostaly skvělý nápad: chůva Cooková se vyučí na kuchařku a chůva Butlerová na komorníka. Začnou rovnou zítra a do svatby budou všechno umět.

„Ale vlastně byste měla být komorná, a ne komorník," řekla chůva Cooková.

„Kdepak," řekla chůva Butlerová. „Nemám na to figuru. Budu komorník jaksepatří – a budu pečovat o pana Dearlyho. To se nepotřebuju ani učit, dělám to ode dne, kdy se narodil."

Když se tedy Dearlyovi a Pongovi vrátili ze společné svatební cesty, přivítala je v malém domku v Regent's Parku dokonale zaučená chůva Cooková a chůva Butlerová.

Trochu je šokovalo, že chůva Butlerová měla pánské kalhoty.

„Nebyly by hezčí černé šatečky s hezounkou kanýrkovou zástěrkou?" špitla paní Dearlyová – dost nervózně, protože chůva Butlerová nebyla nikdy *její* chůva.

„Bez kalhot bych nemohla být komorník," řekla chůva Butlerová pevným hlasem. „Ale kanýrkovou zástěrku si zítra opatřím. Dostane to šmrnc." A dostalo.

Chůvy prohlásily, že už nejsou žádné chůvy a že je mají náležitě oslovovat příjmeními. Jenže člověk sice může volat na kuchařku Cooková, ale volat na komorníka Butlerová nevypadá nejlíp, a tak nakonec oběma zase říkali „milá chůvo" jako odjakživa.

Když byli psi i Dearlyovi už pár šťastných a pohodyplných týdnů doma ze svatební cesty, přihodilo se ještě něco krásnějšího. Paní Dearlyová odvedla Ponga a Slečinku přes park do St. John's Wood na návštěvu k jejich dobrému příteli, Vynikajícímu veterináři. Vrátila se s báječnou zprávou, že Pongovi budou brzy mít rodinu. Do měsíce se narodí štěňátka!

Chůvy nachystaly pro Slečinku na posilnění velikánský oběd a Pongovi taky, aby si nepřipadal odstrčený (tatínkové štěňátek, která se mají narodit, si někdy připadají odstrčení), a po obědě si oba pejsci zdřímli na parádním kanapátku. Když Dearlyovi přišli z práce, byli Pongovi už zase vzhůru a chtěli jít na procházku.

„Na procházku půjdeme *všichni*, abychom to oslavili," řekl pan Dearly, když se dozvěděl radostnou novinu. Chůva Cooková řekla, že do večeře je ještě dost času, a chůva

Butlerová řekla, že by jí trochu pohybu neškodilo, a tak vyrazili.

První šli Dearlyovi. Paní Dearlyová měla moc slušivý zelený kostýmek, pořízený na svatební cestu, a pan Dearly si oblékl staré tvídové sako, takzvané psí sako, protože v něm vždycky chodíval na procházku s Pongem. (Pan Dearly nebyl žádný krasavec, ale měl takový ten obličej, na který je milo pohledět.) Pak následovali vznešeně se tvářící Pongovi; oba by se byli mohli stát šampiony, kdyby si pan Dearly nebyl

myslel, že by je výstavy psů nudily – a jeho taky. Měli krásné hlavy, pěkná ramena, silné nohy a rovné ocasy. Skvrny na kožichu byly černé jako uhel a velké asi jako pětikoruny; skvrny na hlavě, nohou a ocasech byly menší. Čenichy měli černé a oči černě obkroužené. Slečinka si vykračovala tak líbezně, že každého chytla za srdce. Pongo byl sice velitelský typ, ale oči měl veselé. Pochodovali důstojně, bok po boku, a na křižovatce vzali Dearlyovy pokaždé na řemínek, aby je převedli. Průvod uzavíraly chůva Cooková (buclatá) v bílém pracovním plášti a chůva Butlerová (ještě buclatější) ve výtečně střiženém fraku s kraječkovou zástěrkou.

Byl krásný, klidný zářijový podvečer, nefoukal ani větříček. Zlatavá záře zapadajícího slunce zalévala park a staré, nabéžovo natřené domy proti parku. Ozývala se tu spousta zvuků, ale žádný rámus. Volání dětí, které si tu hrály, a vrnění londýnské dopravy znělo mírumilovněji než jindy – všechno zněžnělo vlahým večerem. Ptáci zpívali svou poslední píseň a kousek dál, v domě, kde bydlel slavný hudební skladatel, hrál někdo na klavír.

„Tohle byla moc pěkná procházka, nikdy na ni nezapomenu," řekl pan Dearly.

A v tu chvíli zaječela automobilová houkačka a míruplná pohoda vzala zasvé. Objevilo se veliké auto a zastavilo před velikým domem. Z auta vystoupila vysoká žena a zamířila ke vchodu. Měla na sobě přiléhavé zelenomodré saténové šaty, několik šňůr rubínů a velice jednoduchý bílý norkový plášť, sahající až k vysokým podpatkům rubínově rudých lodiček. Byla dohněda osmahlá, černé oči se jí nachově leskly a měla nadmíru špičatý nos, vlasy rozčesané na pěšinku uprostřed hlavy a polovina vlasů byla černá a druhá bílá – poněkud neobvyklé.

„Ale to je přece Cruella de Vil – Kruťanda z Ďáblovic," řekla paní Dearlyová. „Chodily jsme spolu do školy. Vyloučili ji za to, že pila inkoust."

„Není to trochu výstřední?" zeptal se pan Dearly a byl by se raději otočil a vrátil se domů. Ale vysoká žena zahlédla paní Dearlyovou a sešla k ní dolů po schodech. Tak jí paní Dearlyová musela představit pana Dearlyho.

„Pojďte dál a seznamte se s *mým* manželem," řekla vysoká paní.

„Ale vy jste na odchodu," řekl pan Dearly a podíval se na šoféra, který čekal u otevřených dveří velkého auta. Bylo pruhované, černobílé – poněkud nápadné.

„Vůbec nepospíchám, musíte jít dál."

Chůvy řekly, že půjdou domů a začnou chystat večeři a odvedou s sebou psy, ale vysoká paní řekla, že psi musí taky dál. „Jsou tak krásní! Chci je ukázat manželovi," řekla.

„Jak se teď jako vdaná jmenuješ, Kruťando?" zeptala se paní Dearlyová, když procházeli zeleně mramorovou chodbou do červeně mramorového salonu.

„Pořád de Vil," řekla Kruťanda. Jsem poslední svého rodu, proto jsem přemluvila svého manžela, aby přijal moje jméno."

Vtom jí sklouzl velice jednoduchý bílý norkový plášť z ramen na zem. Paní Dearlyová ho zvedla.

„To je nádherný plášť," řekla. „Dnes večer ti v něm ale bude horko."

„Mně není nikdy v ničem horko," řekla Kruťanda. „Celý rok nosím kožichy. Spím v hermelínových prostěradlech."

„To je pěkné," řekla paní Dearlyová zdvořile. „A jakpak se perou?"

Kruťanda asi otázku přeslechla a pokračovala: „Zbožňuji kožešiny, žiju pro kožešiny, kožešiny jsou můj život! Proto jsem se provdala za kožešníka."

Pak vstoupil pan de Vil – malý ustaraný mužík, který nebyl zřejmě vůbec nic jiného než kožešník. Kruťanda je představila a pak řekla: „Kdepak jsou ti roztomilí pejsci?"

Pongo a Slečinka seděli pod velikým pianinem a měli hlad. Červené mramorové zdi jim připomínaly syrové maso.

„Budou mít štěňátka," řekla paní Dearlyová radostně.

„Opravdu? Výborně!" řekla Kruťanda. „Pojďte sem, psi!"

Pongo a Slečinka zdvořile vylezli zpod piana.

„Že by z nich byly kouzelné kožichy?" řekla Kruťanda manželovi. „Na jaro, k černé toaletě. Ještě nás nenapadlo ušít kožichy z psích kůží."

Pongo ostře a výhružně vyštěkl.

„To byl jen žert, milý Pongo," řekla paní Dearlyová a pohladila ho. Pak se obrátila ke Kruťandě. „Někdy si myslím, že rozumějí každému slovu."

Doopravdy si to ale nemyslela, ačkoli to byla pravda.

Tedy – byla to pravda o Pongovi. Slečinka nerozuměla tolika lidským slovům jako on. Kruťandině žertu ale rozuměla a usoudila, že to byl velmi špatný žert. Co se Ponga týkalo, ten zuřil. Něco takového vyslovit před jeho manželkou, která čekala svá první štěňátka! Byl rád, že se Slečinka nerozčílila.

„Musíte s námi povečeřet příští neděli," řekla Kruťanda paní Dearlyové.

A protože paní Dearlyovou nenapadla žádná výmluva (byla velmi pravdomluvná), přijala pozvání. Pak řekla, že už nesmějí de Vilovy zdržovat.

Když kráčeli chodbou, proběhla kolem nich překrásná bílá perská kočka a utíkala nahoru po schodech. Paní Dearlyové se moc líbila.

„Nemám ji ráda," řekla Kruťanda. „Utopila bych ji, kdyby nebyla tak drahá."

Kočka se nahoře na schodech otočila a hněvivě prskla. Mohlo to platit Pongovi a Slečince – na druhou stranu ale taky nemuselo.

„Předvedu vám svůj nový klakson v autě," řekla Kruťanda, když scházeli po domovních schodech. „Je to nejhlasitější klakson v celé Anglii."

Protlačila se kolem šoféra a stiskla klakson a držela ho hodně dlouho. Pongo a Slečinka málem ohluchli.

„Moc hezcí pejsci," pochválila je Kruťanda a nasedla do pruhovaného černobílého auta. „Pěkně byste se mi hodili k autu – a k mým černobílým vlasům."

Šofér přehodil de Vilovým na kolena sobolí přikrývku a všichni odjeli v pruhovaném autě.

„To auto vypadá jako označení přechodu přes ulici," řekl pan Dearly. „Měla tvá přítelkyně černobílé vlasy už ve škole?"

„Nebyla to žádná moje přítelkyně, bála jsem se jí," řekla paní Dearlyová. „Ano, vlasy měla stejné – jeden cop černý a druhý bílý."

Pan Dearly si pomyslel, jaké měl štěstí, že se oženil s paní Dearlyovou, a ne s Kruťandou z Ďáblovic. Litoval Kruťandina manžela. Pongo a Slečinka zase litovali její bílou kočičku.

Zlatavé slunce už zapadalo a začalo se modravě smrákat. Park byl poloprázdný a hlídač parkoviště volal z dálky: „Všechno ven, všechno ven!“ Vzduchem se vznášela slabounká vůně sena palouků vyprahlých sluncem a nad jezero a vodní traviny stoupal opar vody. Všechny domy na okraji parku byly povýšeny na vládní budovy a na noc se zavíraly. V oknech nesvítilo ani jediné světlo. Ale Dearlyovy vítalo světlo jejich vlastních oken a Pongo a Slečinka brzy ucítili vynikající aroma večeře. Dearlyovým se taky zamlouvalo.

Všichni se na chvíli zastavili a podívali se přes železné zábradlí dolů do kuchyně. Ta byla umístěna v suterénu, ale přesto nebyla tmavá. Dveře a dvě velká okna vedly na úzký, vydlážděný dvorek, jakých bývala ve starém Londýně spousta. Těmhle malým suterénním dvorkům se občas jednoduše říkalo „prostranství“. Po úzkých schodech se z nich vystoupilo na ulici.

Dearlyovi i psi si pomysleli, že jejich zářivě osvětlená kuchyň vypadá moc hezky. Měla bílé stěny, červené linoleum a kredenc s modře tečkovaným porcelánem. Vařilo

se na moderním elektrickém sporáku a pro potěšení chův se zatápělo ve staromódním krbu. Chůva Cooková něco míchala na sporáku a chůva Butlerová rovnala talíře do výtahu, který je doveze do jídelny. Před krbem měly své místo dva čalouněné koše na psy. A na Ponga a Slečinku už čekaly dvě misky s výbornou večeří.

„Doufám, že se Slečinka moc neunavila," řekl pan Dearly, když odemykal domovní dveře.

Slečinka by byla ráda odpověděla, že se v životě necítila líp – ale protože neuměla mluvit, pokusila se *naznačit*, že jí je prima, a utíkala do kuchyně a vrtěla ocasem. Pongo také: těšil se na večeři a na to, jak si pěkně zdřímne u krbu vedle své drahé Slečinky.

„Škoda, že *my* nemůžeme vrtět ocasem," řekl pan Dearly.

Příchod štěňátek

Kruťanda z Ďáblovic uspořádala večeři v pokoji s černými mramorovými stěnami a bílým mramorovým stolem. Pokrmy vypadaly dost neobvykle.

Polévka byla tmavě červená. A jak chutnala? Pepřeně!

Ryba – jasně zelená. A čím že byla ochucena? Pepřem!

Maso bylo světlounce modré. A *jak* chutnalo? Pepřeně!

Všechno bylo pepřené, dokonce i zmrzlina – obarvená načerno.

Žádní jiní hosté nepřišli. Po večeři seděli pan a paní Dearlyovi zpocení a udýchaní v červeně mramorovaném saloně, kde hořel oheň v obrovském krbu, a zhluboka oddechovali, ba dalo by se říct, že funěli. Pan de Vil taky trochu funěl. Kruťanda – v rudé saténové toaletě se šňůrami smaragdů – seděla co nejblíž u krbu.

„Přilož, ať se to pořádně rozhoří," řekla svému manželovi.

Pan de Vil přiložil tolik, až se Dearlyovi báli, aby nechytil komín.

„Báječné, báječné!“ tleskala Kruťanda rozjařeně. „Ale oheň tak rychle uhasíná!“ Jakmile plameny jen trochu zkrotly, zachvěla se a zachumlala se do svého úplně jednoduchého bílého norkového pláště.

Pan a paní Dearlyovi se zvedli tak brzy, jak jen bylo společensky únosné, a zvolna se procházeli podél parku, aby se osvěžili.

„Zvláštní jméno – de Vil,“ řekl pan Dearly. „Když ta dvě slova spojíš, je to *devil* – a to znamená ďábel. Možná, že Kruťanda je ďáblice. Proto si tak libuje v žáru.“

Paní Dearlyová se usmála – věděla, že pan Dearly jen žertuje. Pak řekla: „Jéminkote, večeřeli jsme u nich a teď je musím pozvat na večeři k nám. A musíme pozvat ještě pár dalších lidí. Ať to máme raději za sebou dřív, než bude mít Slečinka štěňátka. Panebože, co je tohle!“

Něco měkkého se jí třelo kolem kotníků.

„To je Kruťandina kočka,“ řekl pan Dearly. „Jdi domů, kočičko. Ztratíš se.“

Ale kočka šla za nimi až k jejich domu.

„Třeba má hlad,“ řekla paní Dearlyová.

„Pravděpodobně – pokud si nelibuje v pepři,“ řekl pan Dearly. Pořád ještě hltal noční vzduch, aby si zchladil hrdlo.

„Hlaď ji a já jí připravím něco k jídlu," řekla paní Dearlyová. Sešla po schodech dolů na dvorek a po špičkách do kuchyně, aby nevzbudila Ponga a Slečinku, spící v pelíšcích. Za chvilku přinesla mléko a půl krabičky sardinek. Bílá kočička vzala zavděk obojím a pak se vydala dolů po schodech na dvorek.

„Cožpak u nás chce zůstat?" řekla paní Dearlyová.

Vypadalo to, že přesně to kočička chce. Ale vtom se Pongo vzbudil a hlasitě zaštěkal. Bílá kočička se obrátila a odkráčela do noci.

„To je dobře," řekla pan Dearly. „Kruťanda by nás zažalovala, kdybychom si nechali její drahocennou kočku."

Pak šli dolů do kuchyně a Pongo je bouřlivě uvítal. Slečinka byla sice rozespalá, ale taky se do nich pustila. Lidi a psi se v láskyplné změti tlapek a rukou zdravili na předložce u krbu – dokud si paní Dearlyová neuvědomila, že oblek pana Dearlyho bude celý od bílých chlupů. Ale už bylo pozdě.

Asi tak o tři týdny později se Slečinka začala chovat moc divně. Prošmejdila každičký kousek domu, zvlášť pozorně prohlížela skříně a krabice. Ze všeho nejvíc ji zaujal velký přístěnek před ložnicí Dearlyových. Chůvy tam ukládaly různé kbelíky a košťata a nebyla tam špetka místa. Pokaždé, když se tam Slečinka pokusila vlézt, s rachotem něco převrhla a pak se tvářila ukřivděně.

„Panebože, chce tam mít štěňata," řekla chůva Cooková.

„Přece bys nechtěla mít štěňata v takovém tmavém zaprášeném přístěnku, ty má milá Slečinko," řekla chůva Butlerová. „Potřebuješ světlo a vzduch."

Ale paní Dearlyová se poradila s Vynikajícím veterinářem a ten jí vysvětlil, že Slečinka potřebuje hlavě malý uzavřený prostor, kde by se cítila v bezpečí, a jestli se jí líbí přístěnek na košťata, tak ať ji nechají v přístěnku na košťata. A ať jí přístěnek raději hned nachystají, aby si tam zvykla – ačkoli se štěňátka měla narodit teprve za několik dnů.

A tak kbelíky a košťata se z přístěnku vystěhovaly a Slečinka se do přístěnku nastěhovala a byla moc spokojená. Pongo se trochu urazil, protože tam za ní nesměl, ale Slečinka mu vysvětlila, že psí maminky jsou raději samy, když se jim mají narodit štěňátka, a Pongo tedy olízl něžně ucho své manželky a řekl, že to chápe.

„Doufám, že společenská večeře, kterou připravujeme, Slečinku nerozruší," řekl pan Dearly, když se vrátil domů a našel Slečinku uvelebenou v přístěnku. „Budu rád, až to bude za námi."

Večírek se měl konat ten den. Vzhledem k tomu, že pozvali víc hostů, museli podávat normální jídlo, ale paní Dearlyová z laskavosti dala na stůl před de Vilovy

velké mlýnky na pepř. Kruťanda namlela tolik pepře, že skoro všichni kýchali, ale pan de Vil si neopepřil vůbec nic a jedl mnohem víc než doma.

Kruťanda si zrovna horlivě pepřila ovocný salát, když vešla chůva Butlerová a pošeptala něco paní Dearlyové. Paní Dearlyová se zatvářila překvapeně, požádala hosty, aby ji omluvili, a vyběhla z pokoje. Za pár minut se chůva Butlerová vrátila a pošeptala něco panu Dearlymu. Teď se zatvářil překvapeně pan Dearly, omluvil se a odspěchal. Ti z hostí, kteří nekýchali, začali zdvořile konverzovat. A chůva Butlerová přišla ještě jednou.

„Dámy a pánové," pravila dramaticky. „Narodila se nám štěňátka, a to dřív, než jsme čekali. Pan a paní Dearlyovi vás prosí, abyste vzali na vědomí, že Slečinka má štěňátka poprvé. Potřebuje naprostý klid."

Okamžitě zavládlo ticho, přerušované jen tlumeným kýcháním. Pak se hosté zvedli, připili na zdraví mladé maminky a po špičkách se vytratili z domu.

Všichni kromě Kruťandy z Ďáblovic. Ta vyšla na chodbu, zamířila k chůvě Butlerové, vyprovázející hosty, a rovnou se zeptala: „Kde jsou štěňata?"

Chůvu Butlerovou ani nenapadlo, aby jí něco vykládala, ale Kruťanda zaslechla hlasy Dearlyových a vyběhla nahoru. Tentokrát měla černé saténové šaty se šňůrami

perel a svůj úplně jednoduchý bílý norkový plášť. Seděla v něm po celou večeři, ačkoli bylo v pokoji teplo a pepř byl silně pálivý.

„Já se prostě musím podívat na ty drahoušky štěňátka," zvolala.

Dveře přístěnku byly pootevřené. Dearlyovi byli uvnitř a konejšili Slečinku. Tři štěňátka se narodila dřív, než chůva Butlerová, která přinesla Slečince výživnou slepičí polévku, zjistila, co se děje.

Kruťanda rozrazila dveře a prohlížela si tři štěňátka.

„Vždyť jsou to nějací parchanti – celí bílí, bez černých skvrn!" vyjekla. „Musíte je hned utopit!"

„Dalmatinci se vždycky narodí bílí," řekl pan Dearly a rozzlobeně se podíval na Kruťandu. „Skvrny se objeví později."

„A neutopili bychom je, ani kdyby *nebyli* čistokrevní," řekla pohoršeně paní Dearlyová.

„Nic na tom není," řekla Kruťanda. „Utopila jsem celé tucty koťat mé kočky. Vždycky si vybere za otce nějakého ohavného toulavého kocoura a koťata jsou bezcenná."

„Přece jí necháš aspoň *jedno* kotě!" řekla paní Dearlyová.

„To bych už měla plný dům koček," řekla Kruťanda. „Víte určitě, že ty příšerné malé krysy jsou čistokrevná štěňata dalmatinců?"

„Úplně určitě," odsekl pan Dearly. „A teď, prosím, odejděte. Rozčilujete Slečinku."

A Slečinka byla skutečně rozčílená. I když tam byli Dearlyovi, aby ochránili ji i štěňata, trochu se bála té vysoké ženské, co měla černobílé vlasy a tak zle na ni civěla. A ta ubohá kočka, která ztratila všechna koťata! Nikdy jí to Slečinka nezapomene! (A jednou byla ráda, že si to zapamatovala.)

„Jak dlouho trvá, než mohou štěňata odejít od matky?" zeptala se Kruťanda. „Kdybych chtěla nějaké koupit."

„Sedm nebo osm týdnů," řekl pan Dearly. „Ale žádné neprodáme." Pak zavřel dveře přístěnku Kruťandě před nosem a chůva Butlerová ji bez milosti vystrčila z domu.

Chůva Butlerová telefonovala Vynikajícímu veterináři, ale nebyl doma. Šel za nějakým pacientem. Jeho žena slíbila, že mu vše vyřídí, jakmile se vrátí, ale aby si nedělali starosti – Slečinka si zřejmě vede moc dobře.

A taky že ano. Narodilo se čtvrté štěňátko. Slečinka ho umyla a pan Dearly osušil a paní Dearlyová dala Slečince napít teplého mléka. Pak položili čtvrté štěňátko do košíku k těm třem a košík postavili tak, aby ho Slečinka viděla. Brzy měla páté štěně. Pak šesté – a sedmé.

Nastala noc. Osm štěňat, devět štěňat! To už je jistě všechno! Dalmatinci nemívají poprvé mnoho štěňat. Deset štěňat! Jedenáct štěňat!